

Najdôležitejší boj sa odohráva
v ich srdciach

LAUREN
ROBERTS

Bezhladá

LAUREN ROBERTS

Bezohľadná

Preložila Patrícia Hatiarová

Lauren Roberts
RECKLESS

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC.

Text © 2024 Lauren Roberts

Map © 2023 Jojo Elliott

Family Tree © Jojo Elliott

Map and Family Tree designed by Jojo Elliott

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved.

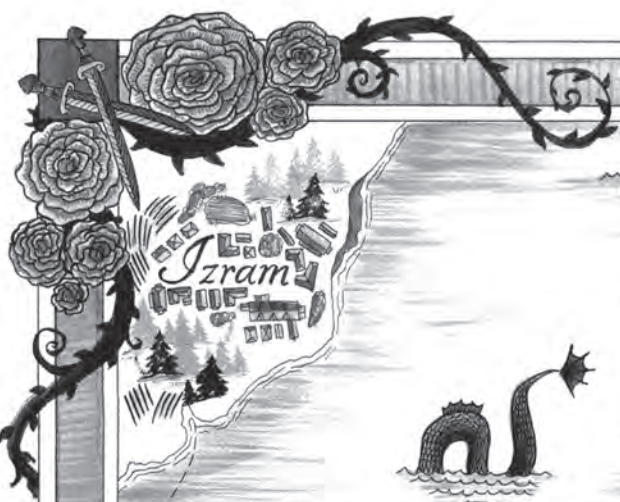
No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information
storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

Translation © 2025 by Patrícia Hatiarová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0276-0

*Kníha patrí nezlomným dušiam,
ktoré aj napriek všetkému stále dokážu ľúbiť
a lásku aj prijímať.*

Plýččianske more

Strmína

Utočiško duší

Dor

Pevnosť

ka ulica

Plamenit

Jando

Sepotiny

Iya

„Statočnosť, srdečnosť
a surovosť“

Seraphina Azerová

Galen Rye

2s 2d

Pallias Azer

Ari Caelarová

Harlan Azer

Mareena Ophiová

Tristan Azer

Elowyn Moyrová

Cedric Azer

Adeline Caelarová

Rodokmeň rodiny
Azerovcov

Anabelle Azerová

Terrance Ophir

2s 1d

Legenda:

- Tandská kráľovská rodina s = syn
- Izramska kráľovská rodina d = dcéra
- Dorská kráľovská rodina zosnulý/-á

Prológ Kai

Chodby sú znepokojivo mlkve.
Koniec koncov, ako vždy o takomto čase.

Pomaly nimi prechádzam, kradnem si aspoň trochu pokoja. Lepšie ukradnuté potešenie než ubíjajúci nepokoj.

Myšlienku rýchlo potlačím a zahnem do tmavej miestnosti, v ktorej potichu našľapujem na mäkký smaragdový koberec. Aký pokojný je hrad, keď všetci spia. Samota je v kráľovskej rodine veľká vzácnosť.

Kráľovská rodina.

Takmer sa nad absurdnosťou slovného spojenia nahlas zasmejem. Pravidelne sa mi stáva, že zabúdam, kým som bol predtým. Že som bol najskôr princom, až potom Ochrancom. Najskôr chlapcom, až potom obludou.

Teraz som bez identity. Som presne tým, kým som mal byť od začiatku.

Spod kuchynských dverí presvitá jemný pásik svetla. Pri tom pohľade vykrútim kútiky úst dohora.

Každý rok. Nevynechala ani raz.

Opatrne otvorím dvere a vstúpim do svetla, ktoré vrhajú mihotajúce sviečky. Vo vzduchu sa vznáša sladká vôňa cesta a škorice, teplá a presýtená spomienkami.

„Z roka na rok vstávaš skôr.“

Gail odplatím úsmev. Zásteru má od škoric, tvár zas od múky. Vyskočím na stôl. Robím to tak, odkedy naň dočiahnem, so zjazvenou pokožkou na dlaniach prilepený ku kuchynskému pultu.

Upokojuje ma naša prirodzená atmosféra.

Usmievam sa na ženu, ktorá ma, dá sa povedať, vychovala a ktorá teraz bezradne dvíha jedno plece. „Z roka na rok mám horší spánok.“

Ruky si položí na boky a viem, že zvädza vnútorný boj vynadať mi. „Mám o teba strach, Kai.“

„Kedy si ho nemala?“

„Myslím to vážne.“ Namieri na mňa prst a premeria si ma od hlavy po päty. „Na toto všetko si primladý. Akoby to bolo včera, keď ste sa mi s Kittom naháňali po kuchyni...“

Len čo ho spomenie, zmĺkne a prinúti ma zareagovať. „Vlastne preto som prišiel z otcovej...“ odmlčím sa a vydýchnem, „... teda z Kittovej pracovne.“

Gail pomaly prikývne. „Od korunovácie odtiaľ nevystrčil päty, všakže?“

„Áno. Dokonca ani mňa tam dlho nestrpel.“ Prehrabnem si rozstrapatené vlasy. „Len mi pridelil prvú úlohu.“

Gail hodnú chvíľu mlčí. „Súvisí s ňou, však?“

Prikývnem. „Súvisí s ňou.“

„A máš v pláne...“

„Splniť úlohu? Tak ako mi prikázal?“ doplním jej otázku. „Samozrejme. Je to moja povinnosť.“

Znovu ticho. „Spomenul si Kitt, aký je dnes deň?“

Pomaly sa na ňu pozriem, smutne sa usmejem a zahľadím sa jej do očí. „Nie je povinný pamätať si, aký je dnes deň.“

„Aj som si myslela,“ povzdychne si. „Aj tak som tento rok pripravila len jednu. Došlo mi, že sa k tebe asi nepridá.“

Ustúpi nabok a odhalí lesklú medovú buchtu vedľa rúry. Skĺznem z pultu a s úsmevom k nej pristúpim. Pobožkám ju na líce a až vtedy mi podá tanier s buchtou.

„A teraz bež,“ vyháňa ma. „Poriadne si ju už.“

„Ďakujem, Gail,“ odvetím jemne. „Ďakujem, že si ani raz nezabudla.“

„A ani nikdy nezabudnem!“ Žmurkne na mňa a vyprevadí ma k dverám.

Hľadím na ňu. Na ženu, ktorá mi bola matkou, keď kráľovná mala iné povinnosti. Spájam si s ňou hrejivé objatia a láskavosť, zaslúžené pokarhania a prijatie, po ktorom som tak veľmi túžil.

Bez nej by bratia Azerovci neboli nič.

„Kai?“

Vo dverách sa otočím a znovu na ňu pozriem.

„Všetci sme ju mali radi,“ šepne.

„Viem,“ prikývnem. „Aj ona to vedela.“

Obrátim sa a vstúpim na tmavú chodbu.

Medová buchta na tanieri ma vábi, vonia škoricou, cukrom a starými dobrými časmi. Namiesto toho, aby som po nej siahol, prinútim sa pokračovať známymi chodbami až k záhradám. Trasa, ktorú absolvujem každý jeden rok.

Netrvá dlho a predom mnou sa objavia široké dvere, za ktorými sa rozprestiera záhrada. Pohľadom letmo zavadím o Imperiálov, ktorí stoja a strážia ich. Niektorí dokonca vedľa nich bezvládne spia. Pár z nich si ma všimlo, no medovú buchtu, ktorú si so sebou nesiem do tmavého rána, nie.

Kráčam po kamennom chodníku, ktorý vedie pomedzi záhony pestrofarebných kvetov, no v tej tme nedokážem jednotlivé kvety rozoznať. Po celej záhrade sú rozmiestnené sochy zahalené brečtanom, niektoré sú z mnohých pádov celé dotlčené. Ani za jeden z tých pádov v žiadnom prípade nenesiem zodpovednosť. V strede toho všetkého sa nachádza fontána. Pripomína mi mladícku nerozvážnosť, ktorá nás nútila do nej skákať.

Dôvod mojej návštevy však stojí za záhradou.

Vykročím do mäkkej trávy, ktorá bola na druhom plese Čistiek pokrytá farebnými kobercami. Nedovolím si rozjímať nad minulosťou a radšej sledujem svetlo mesiaca. Svojimi lúčmi hladí jej obrysy.

Vrba ma k sebe nebezpečne priťahuje, počujem, ako jej v jemnom vánku šumia listy. Pohľadom pohľadзам jej ovisnuté konáre. Korene, ktoré sa jej derú zo zeme. Každý jej centimeter je taký krásny a pevný.

Odhrniem záclonu lístia a vstúpim pod strom. Chodievam sem tak často, ako mi čas dovoľuje, no nikdy som nevynechal tento deň v roku, keď sem chodím spolu s medovou buchtou. Prstami prechádzam po drsnej kôre stromu a zrak upieram na známe ryhy v nej.

Netrvá dlho a usádzam sa na staré známe miesto pod vysokým stromom a ruku si prehadzujem cez koleno. Tanier opatrne položím na jeden z vytrčajúcich koreňov a z vrečka vytiahnem malú škatuľku zápaliek.

„Prepáč, tento rok som nenašiel sviečku.“ Škrtnem zápalkou a sledujem, ako sa malý plamienok šplhá po paličke. „Vystačíme si s týmto.“

Zápalku strčím do buchty a pousmejem sa nad tragikomickosťou celej situácie. Chvíľu pozerám, ako horí, ako svojou mihotavou žiarou maľuje obrazy na mohutný strom.

Potom prejdem rukou po tráve vedľa seba a upriem na ňu zrak.

„Všetko najlepšie, A.“

Sfúknuť provízornu sviečku a nechám priestor tme, nech ma celého pohltí.

1

Paedyn

Krv sa mi zíde, len ak ostane v mojom tele a nebude sa z neho drať von.

Mysel' sa mi zíde, len ak mi pomôže nezablúdiť.

Srdce sa mi zíde, len ak nebude neprestajne zlomené.

Nuž, zdá sa, že nič z vyššie spomenutého sa mi momentálne nezíde.

Pohľadom blúdím po drevenej ošúchanej podlahe pod mojimi nohami. Zavalia ma spomienky, snažím sa zahnať obraz nožičiek, ktoré stoja vo veľkých topánkach a hojdajú sa v rytme známej melódie. Potrasím hlavou v snahe zahnať spomienky na minulosť, aj keď v momentálnom stave by som sa v nich chcela schúliť, pretože prítomnosť nie je vôbec príjemná.

... šesťnásť, sedemnásť, osemnásť...

Napriek bodavej bolesti sa usmejem.

Mám ťa!

Neisto a strnulo kráčam ďalej, po podlahe, ktorá pre cudzieho vyzerá ako každá iná. Pri každom kroku bojujem so stuhnutými, ubolenými svalmi. Klesám na kolená, aby som zmiernila bolesť, zahryznem si do jazyka a sýtočervenými prstami škriabem po drevených doskách.

Podlaha, rovnako tvrdohlavá ako ja, sa odmieta podvoliť. Ak by nešlo o hlúpe drevo, obdivovala by som jej odpor.

Na toto nemám čas, musím odtiaľto vypadnúť.

Frustrrovane zavrčím, pozriem na podlahu a podotknem: „Odprisahala by som, že práve ty, devätnásta doska od dverí, si tá pravá.“

Hľadím na drevo a odrazu sa hystericky rozosmejem. Zakloním hlavu a potrasiem ňou. „Dočerta aj s morom, to už sa rozprávam s podlahou?“ zamrmlm si popod nos. Je to jasné, definitívne som prišla už aj o rozum.

Na druhej strane, nemám na výber. Nemám sa s kým iným rozprávať.

Uplynuli štyri dni, odkedy som sa doplazila do domu, v ktorom som vyrastala. Na pokraji života, prenasledovaná. Prešli štyri dni a nie je mi lepšie. Ani fyzicky, ani psychicky.

Švihnutím kráľovho meča som sa možno vyhla smrti, no v ten deň, v deň posledného kola Čistiek, umrela jedna moja časť. Mečom by mi nikdy nespôsobil také hlboké rany ako svojimi slovami. Každým ďalším kúskom pravdy, ktorý mi odhalil, rezal čoraz hlbšie. Pohrával sa so mnou, vysmieval sa mi a o smrti môjho otca hovoril s úsmevom na perách.

„Chceš vedieť, kto zabil tvojho otca, Paedyn?“

Kráľov hlas mi rezonuje v hlave, telom mi prebehnú zimomriavky.

„Povedzme, že s Kaiom ste sa stretli dávno predtým, než si mu zachránila život.“

Ak by bola zrada zbraňou, v ten deň mi ju vrazil priamo do už beztak zlomeného srdca. Roztrasene sa nadýchnem a odožením myšlienky na chlapca so sivými očami, rovnako ostrými ako meč, ktorý pred mnohými rokmi vrazil do hrude môjho otca.

Postavím sa, prenášam hmotnosť z jednej drevenej dosky na druhú a snažím sa zachytiť výrzganie. Bezmyšlienkovite pri tom otáčam prsteňom na palci. Všetko ma bolí, mám pocit, že moje kosti sú príliš krehké. Rany, ktoré som utržila v záverečnom kole Čistiek, a aj tie, ktorými ma obdaril sa-

motný kráľ, som si narýchlo ošetrila roztrasenými prstami. Cez slzy som takmer nevidela, takže švy sú veľmi provizórne.

Po tom, čo som odkrávala z Kruhovej arény smerom k Lúpežníckej ulici, som sa dopotáčala k bielej chatrči, ktorú som kedysi nazývala domovom a Odboj ju volal svojou centrálou. Privítala ma tam samota. Tajnú miestnosť pod mojimi nohami nenapĺňali známe tváre. Spoločnosť mi teda robia len bolesť a chaos.

Bola som sama. Stále som sama. Sama musím dať dokopy svoje telo, svoju myseľ aj svoje krvácajúce srdce.

Drevo zavrzga. Uškrniem sa.

Znovu kľáčim na dlážke a vyťahujem trám, pod ktorým sa skrýva komôrka zahalená v tme. Pokrútim hlavou a sama sebe poviem: „Devätnásta doska od okna, nie od dverí, Pae...”

Natiahnem sa do tmy a prsty obtočím okolo rukoväti neznámej dýky. Srdce ma bolí viac ako telo, túžim po rukoväti otcovej zbrane...

Prednejšia než moje city mi však bola kráľova smrť. Jediná vec, ktorú ľutujem, je, že ju našiel práve on. Povedal, že mi ju vráti, že mi ju vrazí do chrbta.

V odraze lesklej dýky na mňa zažmurkajú prázdne modré oči, ktoré ma zaskočia a prerušia nenávistné myšlienky. Kožu mám celú doškriabanú, pokrytú zárezmi. Pri pohľade na ranu, ktorá mi prechádza po krku, prehltnem. Prejdem si po nej prstami, pokrútim hlavou a zasuniem dýku do topánky. Nepotrebujem sa pozerieť na svoj vystrašený odraz.

V komôrke zbadám ukrytý luk a obal s ostrými šípami. Pri spomienke na to, ako ma otec učil strieľať do nízkeho stromu za naším domom, sa smutne usmejem.

Prehodím si luk s obalom cez plece a prezerám si ostatné predmety, ktoré po dlhom čase uzreli svetlo sveta. Do batoha si hodím niekoľko ostrých nožov určených na vrhanie, zásoby jedla a nádoby na vodu a vyštvierám sa späť na nohy.

Nikdy som sa necítila krehkejšie, zraniteľnejšie. Pri tej myšlienke vo mne vzkypí hnev, jeden z nožov chytím do ruky a mám chuť zabodnúť ho do opotrebovanej drevenej steny na druhej strane miestnosti. Do zdvihnutej ruky mi vystrelí bolesť z rany, lepšie povedané značky, nad srdcom.

Pripomienka, známka toho, kto v skutočnosti som. Teda skôr toho, kto nie som.

O ako Obyčajná.

So zaťatými zubami zapichnem nôž do dreva. Jazva ma štiepe a teší sa zo svojej nikdy sa nekončiacej existencie na mojej pokožke.

„V tom prípade ti nechám na srdci skutočný šrám, aby si nezabudla, kto ti spôsobil toľko bolesti.“

Vykročím k nožu, pripravená vytrhnúť ho z dreva, no pod nohou mi zavŕzgga doska a upúta moju pozornosť. Napriek tomu, že v chatrčiach v gete sú staré podlahy bežné, zo zvedavosti sa zohнем k doske.

Ak by sa pod každou vŕzgajúcou doskou skrývala komôrka, náš dom by bol nimi posiaty...

Drevo sa spolu s mojím šokovaným obočím zodvihne. Posmešne odfrknem a načiahnem sa do tmy, o ktorej existencii som doteraz netušila.

Ja hlúpučká. Ak predtým mnou otec tajil celý Odboj, určite mal aj iné tajomstvá.

Prstami prejdem po opotrebovanej koži, potom odtiaľ vytiahnem celú knihu, no hrozí, že sa rozpadne. Listujem v nej a každú stránku zdobí lekársky škrabopis.

Otcove zápisky.

Knihu si strčím do batoha. Nemám čas ani pokoj potrebné na dôkladné preštudovanie jej obsahu. Som tu príliš dlho, príliš dlho som sa uzdravovala a načerpávala silu. Bojím sa, že ma tu nájdu.

Záznamníčka, ktorej sa podarilo zdokumentovať vraždu kráľa, už určite obraz odvysielala po celom kráľovstve. Mu-

sím sa dostať z kráľovstva Ilya a už som premárnila priveľa času.

Podídem k dverám, som pripravená vyklízuť na rušnú ulicu a stratiť sa v dave. Odtiaľ sa cez púšť Plamenit pokúsím dostať do mesta Dor, v ktorom nie sú nijakí Elitní, v ktorom sú všetci Obyčajní.

Natiahnem sa ku kľúčke. Za dverami vládne ticho...

S vystretou rukou zmeraviem.

Panuje tam ticho.

Je takmer poludnie, čo znamená, že Lúpežnícka a okolité uličky by mali byť plné nervózných obchodníkov a ukričaných detí. Geto o tomto čase hýri farbami a ruchom.

Niečo tu nesedí...

Dvere sa zatrasú. Niečo či niekto do nich zvonku vrazí. Odskočím od nich a poobzerám sa po miestnosti. Uvažujem, že vbehnem do tajného úkrytu, kde sa stretávali členovia Odboja, no pri pomyslení na to, že by ma niekto zatlačil do kúta, sa mi dvíha žalúdok. Potom sa pozriem na kozub, a keďže nemám na výber, len si povzdychnem.

Ako to, že sa zakaždým ocitnem v komíne?

Dvere sa s buchnutím rozletia skôr, než sa stihnem dostať aspoň do polovice komína. Nohami sa zapieram do jednej jeho steny, do chrbta sa mi zabodávajú tehly tej druhej.

Silný.

Iba Elitný s mimoriadnou schopnosťou by sa dokázal dostať cez zabarikádované dvere tak rýchlo. Zvuk ťažkých topánok mi napovedá, že sa do domu práve vlámalo päť Imperiálov.

„Nestojte tu. Buďte aspoň trochu užitoční a prehládajte celý dom.“

Znehybniem a zošuchnem sa trochu nižšie. Z chladného hlasu ma celú strasie. Ten hlas poznám, už mi dával rozkazy aj sa mi nežne prihováral.

Je tu.

Ďalší hlas je chrapľavý, zrejme patrí Imperiálovi. „Počuli ste Ochrancu. Pohyb.“

Ochrancu...

Zahryznem si do jazyka. Chce sa mi smiať a zároveň kričať. Pri tom oslovení mi zovrie krv v žilách, pretože mi pripomenie, čo všetko urobil. Všetky tie zlé veci, ktoré spáchal v mene kráľa. Najskôr v mene svojho otca, teraz v mene svojho brata, vďaka ktorému sa mi podarilo zabiť toho prvého.

No neprišiel mi poďakovať. Prišiel ma zabiť.

„Možno keď sa ťa zbavím, znovu nájdem odvahu. Dávam ti náskok.“

Veľkorysý náskok, ktorý mi veľmi pomohol.

Nechcem riskovať, že ma budú počuť šplhať sa po komíne, a tak čakám, kým ma s buchotom hľadajú po celom dome. Roztrasú sa mi nohy, premáham sa, aby ma udržali na mieste. Každé jedno moje zranenie sa mi začne bolestivo pripomínať.

„Preskúmajte každú knihu v pracovni. Mali by byť kľúčom k tajnej miestnosti,“ sucho rozkáže Ochranca. Znie znudene.

Opäť stuhnem. Nieкого z Odboja museli týrať tak veľmi, až sa priznal. Pri pomyslení na boj, ktorý sa začal po záverečnom kole Čistiek, sa mi zrýchli pulz. Bojovali všetci – Obyčajní, Fatalisti aj Imperiáli.

Krvavý boj, ktorého výsledok stále nepoznám.

Kroky Imperiálov sa vzdalujú, buchot ustáva. Schádzajú do miestnosti pod domom.

Ticho.

Napriek tomu viem, že on ostal v miestnosti podo mnou. Delí nás od seba sotva jeden meter. Cítim jeho prítomnosť, rovnako ako som cítila teplo jeho tela na svojom, teplo jeho pohľadu, keď si ma prezeral od hlavy po päty.

Jedna z dosiek pod ním zavrzga. Je blízko. Od hnevu sa celá trasiem, chcem sa mu pomstiť, každá kvapka krvi mi

to pripomína a ja netúžim po ničom inom ako vidieť jeho krv. Nechať ho vykrváčať. Ako dobre, že nevidím jeho tvár, pretože ak by som zbadala čo i len náznak tých jeho jamiek, neubránila by som sa a vyškriabala by som mu ich.

Napriek tomu sa snažím dýchať pokojne. Viem, že ak by som s ním začala bojovať, môj hnev by na porážku nestačil. A v najbližšom súboji proti Ochrancovi plánujem vyhrať.

„Keď si hádzala tú dýku, predstavovala si si moju tvár?“ Hovorí potichu, znie ako ten chlapec, ktorého som poznala. Spomienky zaplavia moju myseľ a moje srdce sa šialene rozbúši. „Je tak?“ A sme späť pri panovačnom hlase Ochrancu. Kai sa rozplynul a nahradil ho veliteľ operácie.

Srdce mi ide vyskočiť z hrudného koša.

Nemá odkiaľ vedieť, že sa tu ukrývam. Ako to...

Počujem, ako vytiahne nôž z dreva. Rozoznávam známe svišťanie čepele vo vzduchu. Viem si ho živo predstaviť, ako v ruke bezmyšlienkovite obracia zbraň.

„Povedz, zlato, myslíš na mňa často?“ Mrmle, ako keby mal pery pritlačené na mojom uchu. Ten pocit poznám dôverne a pri jeho pripomienke ma strasie.

Ak vie, že som tu, prečo...

„Sníva sa ti o mne? Je mnou pretkaná každá tvoja myšlienka, alebo to tak mám len ja?“

Zatajím dych.

Nie je si istý, či som skutočne tu.

Prezradil sa svojím priznaním.

Som síce Obyčajná, no otec ma naučil, ako čítať ľudí. Spravil zo mňa Médium, ktoré dokáže čítať v ľuďoch, spájať si súvislosti, v niekoľkých sekundách postrehnúť podstatné maličkosti.

A na to, aby som prečítala Kaia, som mala viac než len pár sekúnd.

Videla som mnohé jeho masky a steny, ktorými sa obrnil, no mnohokrát som pod nimi zahliadla chlapca. Začala som

ho spoznávať, záležalo mi na ňom. No keďže som ho tak veľmi zradila, nepriznal by, že sa mu o mne sníva, keby vedel, že visím na každom jeho slove.

Vzdychne si. „Kde sa skrývaš, drahé Médium?“ spýta sa do vzduchu s úsmevom na perách.

Je mi smiešne, že ma tak nazval. Celé kráľovstvo vie, že nie som žiadne Médium. Že nie som Elitná.

Že som iba Obyčajná.

V nose ma začnú štípať sadze, preto si ho stisnem. Hrozí, že si kýchnem. Situácia mi pripomenie noci, počas ktorých som z obchodíkov na Lúpežníckej kradla jedlo a látku a potom som sa šplhala podobnými stiesnenými komínmi preč.

Stiesnený priestor. Pasca. Dusím sa.

Zrakom prechádzam po tehlách, ktoré ma obklopujú. Priestor je taký malý, je tu dusno, začínam panikáriť.

Hlavne sa musím upokojiť.

Klaustrofóbia si nevybrala najvhodnejšiu chvíľu. Derie sa na povrch a pripomína mi, aká som bezmocná.

Len dýchaj.

Dýcham. Zhlboka... Ruka, ktorou si držím nos, silno páchne kovom. Štípe ma v nose.

Krv.

Pustím si nos, a aj keď nič nevidím, cítim na ruke lepkavú tekutinu. Pod popraskanými nechtami mám stále zaschnutú krv a už ani neviem, či je moja, kráľova, alebo...

Nadýchnem sa. Snažím sa upokojiť. Ochranca je príliš blízko, kráča mojím smerom, pod nohami mu vŕzga staré drevo.

Byť prichytená preto, lebo plačem, by bolo rovnako potupné ako byť prichytená preto, lebo si kýchnem.

A vôbec, odmietam, aby ma prichytil.

Imperiáli sa vrátia z podzemia. „Nie je tu, vaša výsosť.“

Predtým než sa jeho výsosť rozhodne znovu prehovoríť, nastane dlhé ticho. „Ako som predpokladal. Ste absolútne